

1.

Přistání

Gunner si vložil do úst štědrrou porci žvýkacího tabáku a začal ho energicky zpracovávat, až se mu na hranatých čelistech dělaly boule svalů. Po celou dobu letu si dal pokoj a dodržoval předpisy, jako by byl cucácký kadet. Jenomže ve výsadkovém modulu na oběžné dráze ve vzdálenosti třiceti tisíc kilometrů od Pluta už mu do toho žádný důstojník z frachťáku nemohl kecat a on to věděl.

Pneutechnika zašustila, komory se jedna za druhou začaly uzavírat. Brassi jako na povel vytáhl z kapsy malou krabičku, připlácl ji na viditelně se zakřivující stěnu a z reproduktoru zazněl řízný rokenrol. Aniž si to uvědomoval, pohupoval hlavou do rytmu a dál kontroloval na nástěnném displeji mapu nahraňnou z WPCEčka. Taktickou jednotkou, jejíž plný název zněl *War Personal Computational Equipment*, byl vybavený každý, ale ne každý využíval všechny její možnosti a Brassi teď upřednostnil staromódní periférii.

Kuzmin seděl se zavřenýma očima a poslepu donekonečna obtahoval na popruhu granátometu ze speciální tkaniny svůj nůž. Měl ostří z lité keramiky a obtahovat nepotřeboval. Navíc, i když bylo pouzdro na stehně skafandru vyrobené z velmi

odolného materiálu, představovala čepel ve vakuu jisté bezpečnostní riziko.

Ocelové *klak* roztřáslu kabinu, po napjatém očekávání zazněl ostrý nemelodický zvuk evokující otírání lodního kýlu o kovové dno. Spiceová pozdvihla hlavu, namodralé zbarvení jejích očí prozrazovalo, že ve skutečnosti opět projíždí některou ze svých počítačových simulací.

„Břídilové, uvolnili nás při změně vektoru. Trochu jim poškrábeme barvu,“ konstatovala, odepjala pouzdro s pistolí přidržené na skafandru suchým zipem a připevnila ho na opěradlo sedadla. To bylo jediné znamení, že očekává i jiné než hladké přistání.

Brugger zkontroloval hromadu výstroje, vesměs těžkých zbraní a energetických jednotek na podlaze mezi řadami sedadel. Všechny popruhy držely, magnetické zámky také. Rychlopalnou elektromagnetickou karabinu, svou osobní zbraň, však dál držel na kolenou. Tvrdil, že jednou málem přišel o krk, protože nebyl ozbrojen, a tuhle chybu už nemínil opakovat.

„Zážeh,“ ozval se v interkomu Kovacs. „Držte si klobouky, pojedem z kopce, přímo na dno gravitační studny Charón-Pluto. Takovou jízdu jste ještě nezažili.“

O Kovacsovi se tvrdilo, že dokáže pilotovat i řízenou střelu. Deset členů přepadového komanda se o tom už několikrát přesvědčilo. Na rozdíl od taktických plánovačů mise považovali tajné přistání na kontinentě Byutech, vlastnictví stejnojmenného koncernu, za hračku.

Kabina se roztřásla divokými vibracemi, do uší se zahryzlo ječení motorů spalujících kapalný vodík.

„Spěchá, musí nás udržet v zákrytu Charóna,“ komentovala Spiceová týrání motorů.

Pietro se naklonil těsně k Chorybdovi, jeho snědá pleť člověka ze Středomoří se oproti ebenové pokožce obrovského černocho zdála skoro bílá.

„Když jsem před odletem flámoval se ženskýma, řekl jsem jedný blondce, že když vydrží ve stejném podniku, než se vrátím, ukážu jí, jak se to dělá ve stavu beztíže. A vona mi řekla, dobrý, dám ti slevu.“

Chorybd se ke společníkovi otočil a vážně se na něho podíval nevinně vyhlížejícíma očima.

„Ale na Zemi jí těžko ukážeš, jak se to dělá ve stavu beztíže. Navíc Spiceová ti nedá a nikoho jiného na šukání tu nenajdeš. A pokud vím, stále nemáš šajn, jak se to vlastně v nulce dělá.“

„No právě, a vo tom to je!“ zakřenil se Pietro.

Chorybd okamžik přemýšlel, pak zkřivil rty v úsměvu a vzápětí se oba, malý i velký muž, hlučně rozchechtali.

Gunner obšťastnil podlahu dalším plivancem, motory zvýšily tóninu, světla pohasla. Kovacs ždímal ze zdrojů maximum.

„Za chvíli nám bude horko, i když je dole minus dvě stě třicet pět. A podle předpovědi počasí se to v dalších dnech nezlepší. Sestupujeme, nasad'te si helmy,“ promluvil ke komandu McBane.

V majorově hlase bylo tolik vzrušení jako v pomalu narůstajícím antarktickým ledovci.

Osvětlení zablikalo a z civilní žluti přešlo k pulsující rudé, tubus, obsazený dvěma šesticemi lidí upoutaných v rozměrných křeslech naproti sobě, se náhle zdál ještě stísněnější a připomínal rakev.

„Proč jste vlastně tady?“ snažil se překřičet jekot raketových motorů muž sedící nejvíc vlevo, jediný, který si ještě nezačal nasazovat přilbu.

Spiceová se na něho podívala a ušklíbla se.

„Zeptejte se ještě jednou, až budeme dole.“

S posledním slovem uzávěr helmy zaklapl, kontrolní panel na opěradle křesla zamrkal a jedno po druhém na něm naskočila zelená světla – skafandr byl napojen na život podporující funkce přistávacího modulu.

Stejně jako ostatním se jí nelíbilo, že s sebou mají novináře, ale jednalo se o jednu ze základních podmínek kontraktu, který sjednal major. Otravovalo ji, že se ten floutek zaměřil právě na ni. Zřejmě předpokládal, že jako žena bude jakékoliv komunikaci nejpřístupnější. Neuráželo ji to, jen tím Frederick Backsyht v jejích očích klesl ještě hlouběji. Měl se na svou práci pořádně připravit – prostudovat si osobní materiály žoldněřů, které mu alespoň zčásti jejich zaměstnavatel určitě zpřístupnil. Pak by věděl, že Spiceová toho nikdy moc nenamluví, tím méně s novinářem. S větším úspěchem mohl hledat mrtvolu v prázdném hrobě.

Druhý chlápek, kterého s sebou vlekli, byl aspoň tichý a zdál se zatím v pohodě. Byl to specialista nejvyššího ranku a Spiceová si uvědomovala, že až splní úkol, budou potřebovat někoho, kdo technologii zakonzervuje. O ni tady šlo především. Backsyht byl jen osinou v zadku.

Snížila přiblížení, tím zvětšila zorný úhel hledí helmy a jediným pohledem obsáhla všechny spoléčníky. Všichni už byli přikurtováni, mohutný Vorošilov, tísněný devítibodovým bezpečnostním pásem, se snažil přemístit malíčkem v rukavici šachovou figurku na titěrné šachovnici přilepené ke koleni. Nedal se přesvědčit a nikdy nehrál šachy s počítačem na displeji, místo toho donekonečna přehrával partie starých mistrů. Divnej chlap, pomyslela si Spiceová. Možná to mělo něco společného s tím, že

byl Rus. Na druhou stranu, dalo se na něho ve všem spolehnout. Backsyht stále zápasil s helmou a nebyl připraven na sestup.

„Když budeme mít štěstí, nepřežije přistání,“ utrousila na volném kanálu.

„Copak, Spiceová, už se snažil dostat se ti pod sukně?“ zakřehnil se Gunner a jeho poznámku doprovodilo krátké Pietrovo uchechtnutí.

„Ještě má všechny prsty, na rozdíl od tebe,“ odsekla jedovatě.

Zrychlení ho zamáčklo do polstrování rychleji, než stačil odpovédět.

Brassi soustředěně sledoval ukazatel přetížení na holodispleji. Jedno a půl G, dvě G, dvě a půl G. Už bez pomoci exoskeletu nedokázal odlepit ruku od opěradla, i dýchání se stávalo obtížným. A motory dál ječely a každou sekundu polykaly stovky kilogramů drahocenného paliva. K Plutu se přibližovali po standardní trajektorii frachťáku dovážejícího proviant a další vybavení z koncernových základen na Titanu. Teď se potřebovali bleskově prosmyknout kolem Charóna, měsíce Pluta, který měl zhruba čtvrtinovou velikost planety, kolem níž obíhal. Pak, kryti rojem meteoritů, se měli spustit až k povrchu. Brassi uvažoval, zda je roj meteoritů náhoda, kterou taktici SONICBMu využili, nebo byla jejich technologie na takové výši, že ho dokázali nějakým zatraceným způsobem vyvolat. Čtyři G, ječení turbín přešlo do boostovaného fortissima, číslovka se rozplynula v šedém poli odkrvených očí a pak zorné pole zčernalo úplně. Když znovu nabyl vědomí, nacházeli se ve stavu beztlíže. To znamenalo, že jsou na ideální přibližovací trajektorii.

Brassi nacvičeným pohybem zornic a akomodací čočky probudil HID – *Human Interface Device* – ze spícího režimu a s jeho

pomocí napojil WPCEčko na systémy přístávacího modulu. HID představoval nejspolehlivější a nejméně náročný způsob ovládání jakékoliv techniky, hardwaru i softwaru. Komunikační rozhraní bylo promítáno přímo na sítnici oka, a to buď miniaturními implantovanými, nebo externími kamerami v brýlích, štítku čepice nebo průhledítku helmy, jak kdo preferoval. Veškeré ovládání se pak odehrávalo prostřednictvím očí.

Brassi spokojeně mlaskl, konečně měl přístup k čidlům modulu. Přes stísněný obraz interiéru tubusu, v němž se všichni nacházeli, se rozprostřel záběr rychle se přibližující bílé koule zohyděné občasnými tmavými skvrnami. Řídká metanová atmosféra Pluta, sahající až do výše tří tisíc kilometrů, si mezi meteory začala vybírat svou daň. Ty letící nejniž se třením rozehrávaly a dál zpomalovaly, kusy materiálu obsahující kyslík vázaný v ledu bez výstrahy vybuchovaly v ohňostrojích oslnivých záblesků – metan s kyslíkem tvořil explozivní směs.

Na okamžik se na výškoměru zastavil údaj tisíc kilometrů, automatické hlášení systémů přerušil praskot doprovázející průlet ionosférou. Teď padali k povrchu jen o něco pomaleji než vlastním rozpadem zbržděný meteorit, Brassi přepnul na motorická schémata a viděl rudou barvou zářící symboly pump připravěných čerpat do spalovacích komor tuny paliva. Měli pár sekund na to, aby snížili rychlost na pět machů a z kosmického plavidla se stali kluzákem.

„Brzdím,“ zazněl Kovacsův hlas plný nefalšovaného potěšení.

Brassiho vědomí bliklo jako sfouknutá svíce, decelerační vložky skafandrů pracovaly na sto deset procent nominálního výkonu. Na několik dlouhých okamžiků se přetížení vyšplhalo až nad hodnotu deseti G. Při vědomí zůstali jen Gunner a Vorošilov.

Gunner napjatě pozoroval zbraně upoutané na podlaze, jako by jim přetížení mohlo ublížit víc než lidem, Vorošilov mrzutě sledoval miniaturní šachové figurky setrvačností smýkané po šachovnici. Bylo mu jasné, že tuhle partii už nedohraje.

„Výška tisíc pět set metrů, okolní teplota devadesát pět kelvinů. Držíme se na spodním okraji inverzní vrstvy v koridoru mezi štítovými valy Griuevič a Staso. Tady končí mé operační pokyny,“ promluvil Kovacs v interkomu. „Nemám žádné indikace, že by nás nepřítel zachytil.“

Kuzmin spokojeně pokývl hlavou. Tohle už se víc podobalo cestování letadlem a nezáleželo na tom, že zrovna neletí nad Zemí. Země pro něj vůbec příliš neznamovala. Kariéru začal jako jeden z hornických vzbouřenců na Měsíci. Prolezl tehdy technologickými průduchy a šachtami, o kterých neměl ponětí ani hlavní šéfinženýr, a krvavým způsobem si pak vynutil poslušnost členů *Výboru pro potlačení stávk*y. Neodsoudili ho, protože jeho obhájce dokázal, že manažeři dosazení firmou se právě rozhodli vyhodit do povětří poklopy nad několika menšími šachtami, čímž by spolehlivě způsobili dekompresi dolu a smrt všech zaměstnanců v daném sektoru. Těžební společnost mu byla dokonce donucena refundovat mzdu s dvojnásobným bonusem. Rozsudek, peníze ani krátká publicita ho však nezajímaly. Jeho koušek způsobil, že dostal několik zajímavých nabídek. Jednu si vybral, splnil zadaný úkol, a dokonce přitom i přežil. To se pak opakovalo ještě mnohokrát. Už dávno nebyl mládíčkem, který se spoléhal na odhad, přirozenou inteligenci a bleskovou koordinaci. Patřil mezi tisícovku nejlépe placených korporáčních žoldněřů na světě a právě se chystal přistát na Plutu. Na

okamžik se zamyslel nad tím, kde všude už byl. Vlastně nová místa poznával rád.

„Pokračujte koridorem,“ odpověděl Kovacsovi major. „Tady William Alva McBane, koncesovaný žoldněř, číslo 12–35–89. Naše koordináty jsou,“ pokračoval mechanickým hlasem určitým palubnímu deníku a černé skříňce přistávajícího modulu a odcitoval sérii čísel udávajících jejich polohu v prostoru Sluneční soustavy.

Bez výstrahy se rozezněly desítky poplašných systémů, elektronika včetně záložních obvodů hlásila totální přetížení. Než stačil kdokoliv zareagovat, chaos utichl, přístroje se vrátily do zeleného pásma, jako by se nic nestalo. Spiceová se nejspíše rozhlédla po ostatních. Ona byla expert na řídicí bojové systémy a další věci okolo nich, ale s ničím podobným se nikdy nesetkala. Odezva elektronických obvodů modulu vypadala, jako by systémem profoukla logická smršť vyššího řádu.

„Pokud slyšíte můj hlas, majore, znamená to, že jste se i se svou jednotkou dostal na Pluto do oblasti kontinentu vlastněného korporací Byutech,“ zazněl neočekávaně hlas generálního dědičného ředitele koncernu SONICBM.

Spiceová pohledem přelétla své druhy. Nikdo nedal najevo překvapení, koneckonců stejně jako ona sama. Tohle hlášení bylo zjevně součástí jejich úkolu.

„Právě se vám otevřel přístup k posledním utajeným datům, která potřebujete k úspěšnému zakončení mise. Přeji vám i vašim mužům mnoho štěstí.“

Hlas dědičného generálního ředitele se odmlčel a audio vstup vystřídala mapa s vyznačeným bodem u úpatí pohoří.

„Mám koordináty,“ potvrdil Kovacs, současně je ostrá zatačka vmáčkla do sedadel.

„Vy jste se vydali na misi na Pluto, aniž byste měli k dispozici všechny informace?“ vybuchl hystericky Backsyht.

„Ano,“ odpověděl mu McBane klidně a novinář nedokázal potlačit vyděšené vydechnutí.

Spiceové zacukaly koutky. To byl celý jejich major. Jediným suše vyřčeným slovem dokázal člověka usadit, vytočit, donutit k podání maximálního výkonu.

„Zachytil jsem fragmentovaný puls dopplerovského radaru, režim pasivita nula,“ ustříhl další pokusy o konverzaci Kovacs.

Vedl stroj níž pod vrstvu metanových mraků, optika jim odhalila výhled na rovinatý, prasklinami a průrvami zbrázděný terén, po obou stranách se zvedaly rovnoběžné valy pohoří. Krajina měla barvu a strukturu špatně udělané laskonky poskvrněné plísní; bílá se střídala s šedou, metanovo-dusíkový led ve všech jeho podobách.

Radar postupně odhalil údolí zakusující se do valu Griuevič přesně v místě dodaných koordinát. Kovacs vydal pokyn, na periferii holodispleje se bouřlivě přelévaly barvy, jak palubní počítač zápasil s jeho rozkazem a aerodynamikou. Pak s citem pilota, jehož intuice předčí výpočetní výkon, na okamžik řízení odlehčil, aerodynamická nestabilita, k jejímuž vyrovnání by bylo nutno použít část palivové rezervy, pominula, *fly by wire* systém se chytil a raketoplán poslušně zamířil mezi strmé stěny.

„Na to, že je to všechno z ledu, jsou ty kopce dost prudké,“ poznamenal Kovacs a zvedl je o sto metrů výš. Údolí se

zužovalo, rovné dno z ker zmizelo a změnilo se v peklo ledu drceného tlakem hroutících se ledovců.

„Je tu pětadvacetinová gravitace oproti standardu,“ odpověděl McBane. „Pokud nás dostanete o dalších deset kilometrů dál, ušetří nám to práci.“

Kovacse napadlo, co asi jeho velitel sleduje, ale používal vlastní HID, nikoliv periferie pilotní kabiny, a na ten neviděl.

„To nebude problém, pane,“ ušklíbl se spokojeně.

Zaznělo tiché cinknutí výstrahy, na okamžik problíkla ikona laserového kontaktu, jako by si na ně někdo posvítíl.

„To mohlo být falešné echo, pane. Všechny parametry až na jediný jsou pod limitem,“ okomentoval Kovacs údaje, aniž by jim věnoval víc než letmý pohled.

Jejich rychlost už byla menší než pět set kilometrů za hodinu a dál klesala, brzdící motory s proměnlivým vektorem tahu polykaly poslední kilogramy paliva.

„To se hlásí základna, náš cíl,“ vysvětlil McBane. „Nainstalovali tam speciální antistealth lokační vybavení.“

Další cinknutí.

„Raději nás posad'te, Kovacsi. Nevím, jak moc chytrá je místní AI. Pokud by správně nevyhodnotila náš kód a přidělila nám špatný identifikační tag...“ nechal větu nedopovězenou.

Motory zavlyly a nápor zpětného tahu rozvibroval celou konstrukci, stroj začal pomalu klesat. Se zmenšující se vzdáleností od povrchu žhavé plyny proudící od trysek tavily metanový povrch, okamžitě je zahalil mrak bílé metanové mlhy.

„Přistávací radar zmatkuje, nestabilní údaje,“ hlásil Kovacs. „Chytnu se pevného bodu v okolí a posadím to citem.“

Fincher nervózně zaklepal prsty na vázací přezky popruhů. Cítil, jak se stroj houpe na místě a pomalu klesá. Věděl, co se děje. Horké trysky motorů rozpustily povrch pod nimi a oni se teď snaží přistát do vřící polévky z metanu, dusíku, oxidu uhličitého a pár dalších plynů. Když to nevyjde, mohli by klesnout někam dolů, na pevné dno, a pak, až se uvolněný plyn nad nimi bleskově vysráží v miniaturní krystalky, které je zasypou a spojí se v novou vrstvu ledu, tam zůstat až do konce svých dnů. Který by v tom případě přišel docela rychle.

„Vysouvám vzpěry,“ uslyšel Kovacse na obecném okruhu.

Stroj se zatřásl tak intenzivně, až to pocítil i přes polstrování sedadla, skřípění a drhnutí oceli o ocel budilo představu, že celý modul páře nějaký gigantický skalpel.

„Jsou trochu přimrzlé, musel jsem hydraulice dát víc šťávy, nic se neděje,“ informoval Kovacs.

Fincher se ušklíbl. Pamatoval si, jak Kovacs požadoval po technicích SONICBMu, aby u přistávacího modulu předělali celý systém vnější hydrauliky na výkonnější. Ten chlap měl prostě čich. Přivřel oči a představoval si, jak se patnáct metrů dlouhé vzpěry z oceli, schopné zachovat si jistou pružnost i při teplotách pouhých pár desítek kelvinů nad absolutní nulou, zasouvají do bleskově sublimujícího ledu, chaosu molekul, které v supernízkém tlaku a supernízké teplotě neměly možnost zkapalnět, bleskově se ochlazují a klesají níž a níž do mrazivého pekla. Byl nervózní a přiznával si to. Tohle nebezpečí nemohl ovlivnit. Pohledem sklouzl na Vorošilova. Mlčenlivý Rus už měl opět rozeztavené figury a hloubal nad šachovnicí, Pietro zdánlivě spal, Brassi něco studoval na konzoli a vybavoval se s palubním počítačem. Všichni kromě Backsyhta a Edwarda Wellera byli

naprosto klidní. Fincher si vzpomněl na první akci, které se s majorovým týmem zúčastnil. Tehdy je podezřívával z omezenosti, která jim zabraňovala uvědomit si všechna nebezpečí. Později, když se sám stal členem týmu, se mnohokrát přesvědčil, že tomu tak není.

Modul sebou trhl, zdálo se, že stojí, ale pak začal opět pomalu nestejně klesat, jako by se propadali do bažiny. A oni se opravdu propadali.

„To nemůžeme přežít, to nemůžeme přežít. Bez přistávací dráhy je to nesmysl!“ drmolil Backsyht.

Fincher se ušklíbl. Novinář, aniž si to uvědomil, aktivoval vstup na veřejný komunikační kanál a teď ho slyšeli všichni. Od-filtroval ho a podíval se na záznamy čidel modulu, současně zjistil, kdo všechno je ještě sleduje. Weller, Brassi, samozřejmě Kovacs a Spiceová.

„Tak, už ležíme na bříše,“ uslyšel ji zamumlat.

Současně zmlkly motory, stroj se zhoupł, a protože ho nic ne-drželo, dál se pomalu propadal. Fincher polkl žluč, představil si hlubinu, do níž se v další chvíli zvolna, ale neodvratitelně poslušní gravitace Pluta zřítí. Nejprve uslyšel děsivé zaskřípání, pak teprve přišel otřes a pohyb ustal...

Zatajil dech, jako by jakýkoliv pohyb mohl narušit vratkou rovnováhu. S trochu škodolibosti zaregistroval, že všichni strnuli jako on.

„Stojíme,“ zahlaholil do mikrofonu spokojený Kovacs. „Už to okolo nás zase všechno mrzne.“

Fincher se opět opřel a uvolnil se. Všiml si, že se na něj Spiceová dívá. Měla vypnutou holoniku a viděl jí do tváře.

„Bylo to napínavý, co?“ zasmála se.

Úsměv, který by se vyjímal na titulní straně kteréhokoliv módního žurnálu. To byla jedna z mála věcí, které nikdy nepochopil – co tak krásná ženská jako ona dělá tady.

„Jo, bylo,“ přitakal s úlevou.

„Proti krtkování na Mount Olympu pěkná nuda,“ zavrčel Gunner. „Očistěte si svý posraný pŕlky, za chvíli jdeme do akce.“

Pietro se odkurtoval jako první a po dlouhém sezení se protáhl.

„Bože, jsem celej dřevěnej. Máme čas na jedno pohodlný číslo, nedala by sis říct, Spiceová?“

I ve skafandru se mu dokonale podařilo naznačit lascivní pohyb pánví.

Fincher se podíval na vnitřní teploměr kabiny. Major odpojil přístroje pro podporu života, zřejmě aby šetřil energií. Teplota už stačila klesnout na minus deset.

„Pietro, pokud se svlečeš jako první, dám si říct,“ utřela Spiceová malého Itala a vzápětí se Chorybd rozesmál svým basovým smíchem.

„Mám už kompletní operační údaje. Začínám s brífinkem,“ utnul zábavu McBane.